

צ'און תורני שכ'אוי

בעז'הי"ת

אי'אדלה ששל ת'ת'ד'ה

ג'ליון 555

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח' יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

פרשת בא ה'תש"פ

במכת החושך נאמר "לא ראו איש את אחיו, ולא קמו איש מתחתיו". אומר "השפת אמת" זי"ע יש ללמוד מפסוק זה מסר חשוב: החושך הנורא והקשה ביותר הוא כשמגיעים למצב של "לא ראו איש את אחיו". כשאיש אינו רואה את אחיו, אינו יודע מה חסר לו ואינו משתדל לעזור לו – אין מציאות אפילה מזו. התוצאה של מצב זה היא: "ולא קמו איש מתחתיו". כאשר בן אדם דואג רק לעצמו, וכל מחשבותיו הן כיצד להציל את נפשו בלבד – הוא נשאר במקומו ואינו מסוגל להתרומם משפל המדרגה בה הוא נמצא, וזאת משום שכלל רוחני ידוע אומר שאת ההתעלות העצמית משיגים על ידי העלאת הזולת. הביטוי העממי "אני לא רואה אותך ממטר" מקבל כעת משמעות נוספת. במצרים אומנם היה גם חושך פיזי שהפריע לראות אחד את השני, אבל הבעיה הייתה חמורה הרבה יותר. המצרים, כמו גם חלק גדול מבני ישראל, היו שקועים באגואיזם ובאנוכיות הקטנה והצרה שלהם ולכן נענשו בחושך אמיתי ומשתק. מסתבר שכמו אז, כך גם היום, המחלה של ימינו היא הבדידות והעצבות, אשר נובעים מדאגה יתרה ומוגזמות לעצמינו. כאשר אנחנו עסוקים כל כך הרבה בעצמינו אנחנו מאבדים את מקור החיות שלנו, המרדף האובססיבי אחר ההנאות והתועלת האישית גורמים לנו במקרים רבים לא לראות את שכנינו. מתוך כך אנחנו מכלים את זמנינו ורגשותינו היקרים בתחרותיות, חשדנות, קינאה ואף נקמנות. התפיסה הרווחת של "אם יהיה לי טוב אז במילא יהיה גם לסביבה שלי טוב" היא נכונה, אבל מוגבלת מאוד. החשיבה צריכה להיות ש"אם לסביבה שלי יהיה טוב אז גם לי במילא כבר יהיה טוב". לצערנו, יש לא מעט אנשים שחושבים כיום רק על טובתם האישית. לא אכפת להם מה קורה עם האחרים. להיות בן חורין אמיתי, לצאת מהשעבוד והעבדות של הדאגה העצמית המפורזת, פירושו לפקוח את העיניים, לראות מעבר לעצמי ולהתחשב במי שסביבי.

שבת שלום שמשון אליעזר פוקס

אדם מלא פחדים, כל מיני סוגים של פחדים ממלאים את המציאות שלו. כל גיל והפחדים שלו - כתינוקות אנחנו מפחדים מהשונה והזר, אחר כך מתפתחת חרדת נטישה, מאוחר יותר מגיעים פחדים שקשורים לעולם הדמיון. וכמבוגרים, אנחנו מתקבעים עם כל הפחדים הקדומים שלנו ומתווספים לנו עוד כמה, פחד מחסרון פרנסה, פחד ממחלות, ממלחמות, מאובדן, מבדידות, פחד מהלא נודע, הפחד לא להיות נאהב, פחד לא להגשים את עצמנו, והרשימה עוד ארוכה...

פחדים וחששות אלו המלווים את חיינו מונעים מאיתנו להתקדם. ולמרות שפחדים אלו לא מבוססים על שיקול דעת ואין להם הכרח בהגיון, בכל זאת, אנחנו סוחבים אותם, נותנים להם להשתלט עלינו להתקבע אצלנו בתודעה.

אחת הסיבות לכך היא - כי יש לאדם פחד לעזוב את הפחד, האדם מרגיש נוח עם הפחדים המוכרים לו, כי הדבר שהכי מפחיד את האדם הוא הפחד מהלא נודע - זה שורש כל הפחדים. אדם רוצה לשלוט במצב, להבין מה קורה ולדעת לתכנן מה יהיה. כשהוא נכנס לחוסר וודאות לגבי עניין כלשהוא, הפחד מתעורר בטבעיות כדי לתווך בין הרצון שלו לשלוט במצב לבין חוסר השליטה שלו. זה תפקידו של הפחד - להחזיר את האדם לשליטה, או יותר נכון לדמיון השליטה. וזה שמצווה התורה על משה רבינו, בוא אל פרעה - (אותיות הערף) תעמוד מול הפחד, מול האויב הגדול שלך, זה שמחליש כל כוחותיך ולא מאפשר לך לעשות את הדברים שהחופש שלך תלוי בהם. אל תפחד לעמוד מולו, כי בכל פעם שתנייב מולו תראה הוא יותר דמיון ממציאיות, או שהוא כלל לא קיים, כי האדם מתיירא ומפחד על פי רוב מדברים או מבני אדם שאינם יכולים להזיק לו כלל, אך אם ייתן דעתו היטב יראה בבירור שכל היראות והפחדים שהיו לו היה הכל שטות והבל, וכי מה יעשה לו אדם!?!...

זמני השבת
 הדלקת נרות מוצאי שבת
 5:52 4:51
 נא לטמור על קדושת הגליון
 אין לקרוא בשעת התפילה
 ו'ת: 6:26

לעילוי נשמת יפה גולקרוב בת חנה ע"ה - י"ח טבת ה'תש"פ ת.נ.צ.ב.ה.

אָהַבְתְּ אֶת הַיְהוּדִים

איסור צביעה בשבת, היא אחת המלאכות שנאסר עלינו לעשותה ביום השבת.

כתב רבינו אליעזר ממיץ בספר היראים (סי' עדר), שהאוכלים מן הפירות הצובעים, כמו תותים או רימונים, יזהרו שלא יצבעו את המפות והסדינים. ואף על פי שהוא מקלקל (כלומר, אדם העושה כן, אין כוונתו ליפות ולצבוע את המפה, אלא אדרבא, הוא מלכלך את המפה במעשיו), מכל מקום, יש בדבר איסור מדרבנן (שרבותינו גזרו אף על מלאכה שהוא מקלקל בה). עד כאן דברי בעל ספר יראים.

ואת דברי רבינו אליעזר ממיץ בספר היראים, העתיקו עוד מרבתינו הראשונים. וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סוף סימן שכ, סעיף כ) בזו הלשון: "יש מי שאומר, שהאוכל תותים או שאר פירות הצובעים, צריך להזהר שלא יגע בידי הצבועות בבגדיו או במפה, משום צובע."

למעשה כתב מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, שמאחר והיראים פסק כן להלכה, ובקלות אפשר להיזהר בדבר, והרי יש כאן חשש איסור בשבת, לכן יש להזהר ולהחמיר כדברי היראים, שלא לנגב את הידיים במפית, כאשר המפית נצבעת מחמת כן. (יביע אומר ח"ד סימן לג אות א, חזו"ע ח"ה עמוד טז) ולכן יש להיזהר שלא לנגב את הידיים במפית בשבת, כאשר הידיים צובעות את המפית בצבע היוצא מן התותים או הרימונים וכדומה.

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8444774
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל לחידוש

חידושים ופנינים לשולחן השבת

קרן אור מפציעה בקצה מנהרת הגלות, ופעמי גאולת עם ישראל מתחילים להישמע. בטרם הביא אלוקים על פרעה והמצרים את המכה האחרונה – מכת בכורות, מצווה אלוקים למשה את המצווה הראשונה אותה ילמד את בני ישראל - "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם ראש חֲדָשִׁים, ראשון הוא לָכֶם לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה", אלוקים מלמד את מצוות "קידוש החודש".

עלינו לנסות להבין, מדוע מבין כל מצוות התורה בחר אלוקים דווקא במצוות קידוש החודש להיות הראשונה שנמסרת לעם ישראל. מה כל כך מיוחד בה? האדמו"ר מסלונים בספרו "נתיבות שלום", מגלה רעיון מרתק – מסר מיוחד לעם החדש הנולד זה עתה. מדוע באמת עם ישראל מבסס את לוח השנה על הירח ולא על השמש?

עם ישראל משול ללבנה. הלבנה אף פעם לא נמצאת במצב סטטי, היא "רצופת" שינויים והתחדשות. היא קטנה, וגדולה, פעמים היא מאירה בשיא כוחה, ופעמים היא נעלמת מעינינו כליל. (להבדיל מהשמש). אומות העולם מחשבים את החודשים על פי מחזוריות השמש, ואילו עם ישראל מונה את חודשיו על פי הלבנה. עם ישראל יודע שכל "ירידה" היא בעצם לצורך "עלייה". כשם שהלבנה נסתרת מעינינו כליל ולמחרת היא מתגלית אלינו שוב, וחוזר חלילה, כך עם ישראל לדורותיו, פעמים הוא בשיא כוחו, פעמים הוא כושל, ופעמים שהוא כמעט ונעלם מעל פני מפת האנושות, אך בסופו של דבר תמיד הוא "נולד" מחדש. הדברים אמורים גם לגבי הפן האישי. היהדות איננה מתעלמת מחולשות האדם. עובדת היות האדם מורכב מגוף ונשמה – חומר ורוח, מונעת ממנו להיות במצב קבוע. אדרבא, היא גורמת לו להיות דינאמי, ונתון תמיד לשינויים, לעליות ומורדות. פעמים והאדם בירידה שלפני העלייה ופעמים שהוא בירידה שאחריה, כשמיד אחר כך הוא מתחיל בעליה הבאה.

כשהקב"ה מניח את יסודות הבניין של עם ישראל – דבר ראשון הוא נותן את מצוות קידוש החודש. הקב"ה יודע שמאוד קשה לאדם להיות מושלם. "שִׁבְעַת פְּאֻל צְדִיק וְקָם" האדם נופל וקם, מועד וקם פעם נוספת, בדיוק כאותה לבנה שמתחדשת ללא הפסקה ולא "מתרגשת" ממצבי נסיגה.

היעלמות הירח מדי חודש, מלמדת דבר נוסף. גם יהודי שנראה רחוק מאוד, גם אם חיצונית הוא נראה "לא קשור" לבוורא – זה רק חיצוני... גם אצל הלבנה יש זמנים שהיא נעלמת לחלוטין, אולם אם נמתין בסבלנות יום או יומיים היא תשוב ותאיר בעוצמה רבה. כך הוא היהודי, שם בפנים, עמוק עמוק, דולק הניצוץ היהודי שלעולם, אבל לעולם, לא יכבה.

(עי"פ דבריו של הרב מ. שינפלד)

אהל המעשה

"ואנחנו לא נדע מה נעבוד את ה' עד בואנו שמה" – סיפור

ר' משה פלוצ'ק היה מגיד שיעור בישיבת "דרך חיים" באמריקה. בכל שנה כנהוג באמריקה, יצאו הבחורים יחד עם צוות הישיבה לחודש-חודשיים לעיר קייט, שם יש להם בית מדרש ושיעורים, והכל מתוך אווירה ישיבתית ורצינית. וכך מספר ר' משה (הובאו דבריו ע"י הרב מילר שליט"א): בהיותי באחת השנים באותה עיר קייט, נכנסתי לבית מדרש וראיתי יהודי היושב ולומד בהתמדה. לפי מראהו הוא נראה כמי שנמצא בתחילת דרכו ביהדות. הוא למד עם גמרא שוטנשטיין באנגלית, אבל עשה זאת בהתלהבות ועם כל הרצינות. מדי פעם, כשהתקשה בהבנת איזו מילה, היה קם, ניגש לאחד האברכים ומבקש שיבארו לו. בעיניי הוא מצא חן. ניגשתי אליו והתחלתי לקשור עימו שיחה על דא ועל הא, וכיוון שהתעניינתי בו באמת, נפתח הוא בפניי וסיפר לי כי גילו אצלו את המחלה, והרופאים אמרו שלסוג זה של מחלה אין להם תרופה וזה עניין של זמן עד ש... שאלתי אותו כיצד, אי"כ, הוא מצליח להיות שקוע בתורה, ללמוד בכזו רגיעות? הוא ענה, שבשנים האחרונות גילה את התורה הקדושה והיא נותנת לו סיפוק ומתיקות, בה הוא מוצא רוגע ונוחם. על דפיה הוא מתרפק, על מילותיה הוא מתנחם. הוא מרגיש בה כפשוטו תורת ה' תמימה משיבת נפש. חלפו מספר שבועות ובאחד הימים נכנסתי שוב לבית המדרש ומרחוק אני שם לב כי אותו יהודי נמצא במצב רוח לא טוב ופניו נפולות. ניגשתי אליו ושאלתי: "ר' משה, למה נפלו פניך?". "לאחרונה יש לי מחשבות קשות." – ענה – "אני יושב כאן כבר יותר מחודש ומגלה בכל יום אברכים חדשים, אברכים משכמם ומעלה, מיוחדים, תלמידי – חכמים עם רצינות, יראת שמיים, עם ידע בכל התורה. כזו השקעה בדור צעיר, בטח להקב"ה יש המון נחת מהם. ואני...?? אני לומד כמה שעות, בקושי מצליח כמה שורות. בחודש שלם הספקתי רק דף. אני מרגיש מיותר כאן בעולם...".

הסתכלתי עליו ואמרתי: "תראה השגחה פרטית: בדיוק בימים אלה ראיתי כתבה מעניינת, שהיא תשובה על שאלתך" וכך סיפרתי לו: "בעיתונות האמריקנית הופיעה כתבה על גוי איטלקי בשם טוסקלילו, שהיה מנצח על תזמורות ענק של עשרות נגנים. היה לו כישרון מוזיקלי נדיר, במיוחד לאור העובדה שהוא היה כותב את התווים עבור כל הנגנים. כשהאיטלקים ישרו קו עם הנאצים, הוא כעס עליהם ונדד לאמריקה. שם מיד העמידו אותו בראש אחת התזמורות הגדולות של אמריקה דאז, ושמו יצא לתהילה אצל מיליונים של גויים עד מותו בגיל 89. בערוב ימיו ביקש עיתונאי בשם זקס לראיין אותו על מנת להוציא ספר רב – מכר שיתאר את הצלחותיו בניצוח תזמורות שהאדירו את שמה של אמריקה. טוסקלילו הזמין את הכתב לחזות בקונצרט מיוחד עם עשרות נגנים, שלא בניצוחו, הופעה שאף שודרה בכל ערוצי הטלוויזיה האמריקנית אז. בתום ההופעה הקהל עמד על רגליו והריע זמן רב לביצוע המרשים של הנגנים והמנצח. באותה הופעה ישב טוסקלילו בשורה הראשונה כשפניו חתומות. הוא הביט במנצח ובתזמורת ולא רווה מהם נחת, העיתונאי שאל אותו מדוע הוא כה מחמיץ פנים ולא מתפעל כמו הקהל? 'הרי כולם היללו והפליגו בשבחם ואתה במקום לומר תודה למנצח ולתזמורתו, אתה מחמיץ פנים... מה קרה? ראה את התפעלות הקהל!' אך טוסקלילו בשלו. 'חסר היה לווי של כינור. במקום 15 נגנים של כינור הגיעו רק 14. היה חסר עוד לווי אחד של כינור וזה השפיע!' 'מי הרגיש בכלל שחסר כינור?! התפלא העיתונאי – 'יתכן שאפילו המנצח לא יודע על היעדרות הכנר הבודד' בכל אופן פנה העיתונאי למנצח ושאל אם אחד הנגנים לא הופיע. 'אומר לך את האמת' השיב המנצח – 'אינני יודע, ואפילו אם היה חסר כינור אחד לא הרגשתי. ישבו בקונצרט עשרות נגנים וכנר אחד לא מעלה ולא מוריד מההרמוניה של התזמורת!' 'אנא בדוק עבורי ביקש העיתונאי זקס ואכן התברר שהיה חסר כנר אחד שחלה ולא הופיע לקונצרט, כך שניגנו רק 14 נגנים במקום 15. 'כשמעתי זאת מספר זקס – 'פניתי לטוסקלילו ושאלתי כיצד הרגיש בחסרון הכנר, טוסקלילו חיך ואמר: 'תקשיב טוב: אני כתבתי את התווים לכל 15 נגני הכינור. לכל אחד כתבתי תווים קצת שונים כדי שביחד יהיה ביצוע ולווי, של סימפוניה מושלמת. 'במהלך הקונצרט חשתי שחסר איזה צליל מהקולות, אי – אילו תווים, ומיד קישרתי שכולם שייכים לכנר אחד שהוא חסר וזה משפיע. אמנם לציבור זה לא כל כך משנה 14 או 15 נגנים, אבל אני שכתבתי להם תווים, אני שביקשתי שהסימפוניה תהיה מושלמת יותר, אני הרגשתי שזה חסר...'. המשכתי ואמרתי לאותו יהודי שבור: "לך נדמה, אה... רק כמה שורות גמרא זה הפדיון היומי שלך. היום קצת שורות, מחר כמה שורות, זה כלום... מה יהיה כאן... למי זה כבר נותן מספר השורות שלך, מספר הדפים שהספקת... 'אבל הקב"ה המנצח הגדול שכתב התווים במיוחד בשבילך, האם לא תשמיע את התווים שלך שבורא עולם מחכה לשמוע כמה שורות' מהגמרא שלך, כי רק ע"י הליווי שלך תהיה הסימפוניה מושלמת יותר...". זה היה בקיץ. בחורף פגשתי את בנו של אותו יהודי ושאלתי אותו: "מה שלום אבא?" "ברוך דיין האמת... 'ענה לי. – 'אבא עד ימיו האחרונים ממש היה מגיע לבית המדרש וקודם שהיה מתחיל ללמוד היה אומר באנגלית: 'המנצח הגדול של הסימפוניה העולמית מחכה לשמוע את השירה שלי. במילים אלו היה פותח את הגמרא ומתחיל לשיר בדביקות ושמחה 'אמר רבא... אמר אבי..."

המסר בסיפור זה נוגע לכל אחד מאיתנו. לכל אחד יש תווים שהקב"ה כתב מיוחד בשבילו. לכל אחד יש את הכלים והניסיונות שלו, את היצרים והכישורים שלו. את הצליל המיוחד רק לו, המורכב מנשמתו, מכישוריו, מהתמודדויותיו, מניסיונותיו, מהצלחותיו, מנפילותיו. כל אחד הוא חלק מהתזמורת וצליליו היוצאים מעבודת ה' שלו, מהעמידה בניסיונות ומהנפילה בניסיונות, צליל מיוחד וייחודי, צליל שאינו נמצא לעוד אחד בעולם.

זכור נזכור, כי בורא העולם ממתין לכל אחד באופן אישי. אם יסתכל האדם על עצמו בעיניים מיואשות וחשוכות, הוא יחסיר לבורא העולם את הצלילים המיוחדים רק לו. כי לכל אחד יש את הצליל שלו, אותו רק הוא יכול לתקן "ולהעיד", וביחד יש לריבון העולם סימפוניה מושלמת, לתקן עולם במלכות ש-די... (כי אתה עמדי).

הרמב"ן בסוף פרשת בא מבאר כי שליטת הקב"ה בבריאה אשר הוכחה בעליל על ידי האותות והמופתים במצרים, היתה למעשה תהליך של הטמעת יסודות האמונה בלבם של עם ישראל בטרם יקבלו את התורה. במקום שהי' ישנה את הטבע בכל דור כדי להוכיח לכל הרשעים שבכל הדורות את מציאותו ושליטתו בעולם, קיבל כאן עם ישראל את בסיס האמונה שילווח אותו בכל הדורות. וכדי שיזכרו את הבסיס הזה בכל הדורות, ציווה עלינו ה' לעשות מצוות רבות זכר ליציאת מצרים, ובכך לחזק בלבנו את האמונה בכל דור ודור. ובלשונו של הרמב"ן: "להיות לנו בכל הדורות עדות במופתים שלא ישתכחו, ולא יהיה פתחון פה לכופר להכחיש אמונת האלוקים".

באחת מנסיעותיו בעיירות השונות, הגיע מחולל תנועת המוסר, **רבי ישראל סלנטר זצ"ל**, לאכסניה בה רגיל היה לשהות. בעל הבית היה יהודי תם וישר ששמר על קלה כבחמורה, ואף הקפיד בכבוד תלמידי חכמים, ודאג תמיד לארח בכבוד הראוי את גדולי ישראל אשר באו בצל קורתו. לתדהמת רבי ישראל, הפעם נשמעו "זמירות" אחרות מפיו של בעל האכסניה, והוא החל לשואלו שאלות של זלזול וקנטור בתורה ובמצוות, בעניין שכר ועונש ואמונה בה! רבי ישראל הבין מיד כי האיש התמים נפל קרבן להטעיה זדונית של "משכילים". ואכן, לשאלתו של רבי ישראל מה קרה ומדוע חל בו שינוי זה? סיפר לו בעל האכסניה שלפני ימים אחדים התאכסן במלוננו כופר אחד שהכחיש בפניו את קיומם של שכר ועונש, ולאות שדבריו כנים שלח לקנות נקניק טרף, והכריז שבאם יש השגחה עליונה ושכר ועונש, יכנס הנקניק לגרונו ויחנק! זלל הכופר את הטריפה לעיניו ולא אירע לו מאומה! מני אז – סיים בעל האכסניה – כל אמונותי התרופפה... הבין רבי ישראל שבהסברה בלבד לא יצליח לשכנע את היהודי שהוטעה בצורה ערמומית ומוחשית. התיישב אפוא ותר במחשבתו אחר דרך להמחיש לבעל הפונדק את טעותו. בעודו יושב ומהרהר, נכנס בשמחה בנו של בעל הפונדק, כשהוא מציג בגאווה בפני אביו תעודת-הערכה שקיבל זה-עתה על כשרונו המזהיר בשירה. שמע זאת רבי ישראל, קרא לילד, התעניין בשירתו, וביקשו לשיר לפניו, כדי שייזכר שאמנם מיטיב הוא לשיר וראוי להצטיינות. אלא שהילד משך בכתפיו וסירב במבוכה. האב שראה זאת, שאל את בנו בתימהון כיצד הוא ממרה את פיו של גאון ישראל רבי ישראל מסאלנט, השיב לו הבן, שאין זה נעים להתייצב ולשיר שלא בזמן המיועד ושלא במקום המתאים כדי להוכיח את כשרונו. והוסיף עוד בלשון שאלה "וכי יעלה על הדעת שבפני כל איש שלא יאמין לי, אאלץ להראות את כוחי בשירה?! הרי לשם כך כבר שרתי לפני ועדה של מומחים, והם בחנו אותי ונתנו לי תעודה המוכיחה את יכולת השירה שלי...". שמח רבי ישראל על תשובתו הניצחת של הבן, ופנה לאב ואמר לו: "רואה אתה, בנד עולה בחכמתו על אותו 'משכיל' שהטעה אותך. אפילו ילד אינו מוכן לעמוד למבחן בכל עת, ודי לו שהוכיח את עצמו כשהיה בכך צורך". וכאן הישיר גאון המוסר את מבטו לעבר היהודי: "וכי יעלה על דעתך שהקב"ה ישנה סדרי בראשית או תהלוכות הטבע כדי להוכיח שיש דין ויש דיין, כל אימת שאיזה פוקר ירצה לנסותו?! את ידו הגדולה ראה עם-ישראל כולו בצאתו ממצרים ובמעמד הר סיני. יש לנו גם תעודה המעידה על כך, והיא התורה הקדושה. מי שרוצה לדעת את ה', מוזמן להיווכח בתעודה הנצחית שלנו, אשר אושרה לעיני כל העולם! אין צורך בהוכחות נוספות!".

**ברכה והצלחה
ובריאות איתנה**

אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו
אופיר בן אורה ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה

אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע

מהרב **שמשון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכנ"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 16:50

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית ----- **7:00**
מנחה וערבית (סמוכות) ---- **16:50**
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א
יום ד' - הרב יעקב אליהו שליט"א
יום ה' - הרב דניאל קמחי שליט"א

**בית הכנסת
"עולי בבל"**

ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל
שחרית - 5:00
מנין ב' - 7:30
מנחה ערבית - 16:45
שיעורי תורה מידי יום
אחרי ערבית
יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת
הרב יהונתן אמדדי שליט"א
יום ג'
הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ד'
הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' -
הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 19:30

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
טוביה שרבי בן נזימה
ומשפחתו הי"ו
דוד חיים בן עליזה
ומשפחתו הי"ו
אלון כהן בן אורנה
ומשפחתו הי"ו